La pregària del mosquit

Per DavidG el dv., 10/07/2020 - 00:00

“Per primera vegada a la seva vida el Germà Brú va comprendre què volia dir pregar”. Així conclou el conte “La pregària de la granota” d’Anthony de Mello, que dona nom a tot un recull de relats sobre la pregària, prou conegut.

El sant germà Bru havia manat callar una granota perquè el distreia de la seva lloança al Senyor. Enmig del silenci absolut que es creà a continuació, Déu li fa veure que la granota i tots els animals que es feien sentir aquell vespre eren tan agradables al Senyor com els salms que recitava el Germà Bru. En adonar-se, el religiós s’esmena i diu a la granota “canta”. Ella va reprendre el seu raucar, i amb ella va cantar tota la creació en una sola lloança harmonitzant-se amb els salms del Germà Bru.

Sigui per què hem estat un llarg temps confinats, sigui perquè a l’estiu ens acostem més a la natura, aquests dies se’ns presenten noves ocasions de prendre contacte amb animals que ignorem la resta de l’any. Ells també ens parlen de Déu i també parlen a Déu en el seu llenguatge.

T’has adonat de com son presents els animals en els Evangelis? Fent un recorregut ràpid hi trobem ocells, serps, coloms, ovelles, pollíns, llagostes, camells, peixos, bous, arnes, corcs, gossos, porcs, escurçons, llops, guineus, balenes, ases, vedells, mosquits, voltors, cabrits, galls, tórtores, cavalls, escorpits, corbs, gallines... Tots ells formen part de l’Evangeli de Jesús.

Et proposo escoltar-los aquest vespre mateix. Et proposo sentir que et donen l’entrada al teu salm de lloança, de petició o d’acció de gràcies.

I si tot d’una sents el brunzir d’un mosquit, no deixis que la teva reacció immediata qüestioni que tanmateix també així el Senyor és lloat en totes les seves creatures.